

На косі

Автор:

[Олесь Гончар](#)

На косі

Олесь Гончар

«На косі» Олеся Гончара – новела, в якій автор продовжує тему утвердження гуманістичних ідеалів людяності, любові і добра***. Світову славу письменнику принесли романи «Собор», «Прaporonoсці», «Тронка», «Берег любові», «Людина і зброя», повісті «Бригантина», «Далекі вогнища», новели «Модри Камінь», «Замить щастя». Олесь Гончар – видатний український письменник, автор соціально-психологічних та філософських романів, повістей та новел.

Олесь Гончар

НА КОСІ

Новела

Далі вже нічого нема – самий простір, саме безмежжя. Смужка суші – вузька необжита коса, відділившись від степу, простяглась у відкрите море. Крізь обрій, крізь небо пронизалася й далі пішла – не видно ій кінця. Загубилася в імлах.

Місцями коса зовсім вузенька, взимку під час штурмів її й хвиля перехлюпне, а зараз вона суха, в сухих палаючих пісках, у буркунах, у лементі птаства.

Безліч пташиних гнізд, яких ніхто не руйнує; океан повітря, не отруеного нічим; гармонія буття, де почуваеш себе тільки часткою чогось великого – часткою

цього безмежжя, цієї синьої вічності.

Найкрайніший край землі, заповідність, чистота.

Стоіть людина на самім краю, на межі реального – кільцює птахів. Маленька дівоча рука один по одному бере з кошика легкі алюмініеві персні, надіває на пташину ніжку, ловкенько пристібує на ній – як амулет, як знак спілки людини і птаха... Лети!

Закільцованих пускаеш з руки в роздолля моря й небес, в оту безкордонну синяву та блакить, пускаеш і таке маеш враження, що не буде ім смерті, твоїм птахам, що злітають вони з твоєї долоні на вічне життя.

Улюблена праця, душевна рівновага, добрі люди, і ця безконечна бура коса із вітром, із сонцем, із дикими пісками та міцним присмаком свободи. Чи не про щось таке мріялось у пітьмі студентського гуртожитку, коли після шарпанини дня падала вночі на подушку, не знаходячи і в постелі рятунку від навали роздумів, сумнівів, мlostивих студентських рефлексів, коли горіла душа від палаючих кривд неподіленого кохання? Змучено, зіспраглено ждала: швидше б кудись! Опинитись би десь!

Після біофаку, як відмінниця, залишена була в столиці, та це тривало недовго, бо так потім склалося, що оглянулась аж тут, на краю землі, де тільки птахи мітингують.

Що ж, іноді і в такий спосіб збуваються мрії. Після напруг та перенапруг міського життя, з його карколомним темпом, чадом, гуркотнявою, нарешті ти чуеш тишу, впиваєшся простором, починаеш виходити з очманіння.

Ранком вийдеш – сонце сходить, на березі моря робиш гімнастику, стоіш, як мама вродила, вітрець пестить тіло пругке... Нішо тут не обмежує тебе, ніхто нікуди не підганяє. Інший плин часу, інші виміри, інші абсолюти. Є тут вічність. Вічність у вигляді чистих, ніким не запльованих пісків, вловлюєш ії в струмуванні вітру, і в спокійному леті птахів, і в неквапливих вишумах моря, що і вночі не змовка.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/gonchar_oles/na-kos

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)